

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2006 r. przez Republikę Włoską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-77/06)

(2006/C 96/51)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska [przedstawiciel: Paolo Gentili, Avvocato dello Stato]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności noty Komisji Europejskiej, z dnia 19 grudnia 2004 r. nr 14012 mającej za przedmiot Program POR Sicilia N. — żądanie zapłaty nr 2005 3489, w której Komisja domaga się „przestrzegania warunków określonych w piśmie komisarza Barniera z dnia 29 lipca 2003 r. w sprawie dopuszczalności wypłaty zaliczek przyznanych w ramach programów pomocy”;
- stwierdzenie nieważności noty Komisji Europejskiej z dnia 21 grudnia 2005 r. nr 14134 mającej za przedmiot Program POR Sicilia N. — żądanie zapłaty SYSPIN 2005 3554, w której Komisja domaga się „przestrzegania warunków określonych w piśmie komisarza Barniera z dnia 29 lipca 2003 r. w sprawie dopuszczalności wypłaty zaliczek przyznanych w ramach programów pomocy”;
- stwierdzenie nieważności noty Komisji Europejskiej z dnia 25 stycznia 2006 r. nr 765 mającej za przedmiot program zatytułowany „PON Ricerca scientifica, sviluppo tecnologico e alta formazione” (badania naukowe, rozwój technologiczny, kształcenie wyższe), żądanie zapłaty nr 2005 3784, w której Komisja domaga się „przestrzegania warunków określonych w piśmie komisarza Barniera z dnia 29 lipca 2003 r. w sprawie dopuszczalności wypłaty zaliczek przyznanych w ramach programów pomocy”;
- stwierdzenie nieważności noty Komisji Europejskiej z dnia 13 lutego 2006 r. nr 1459 mającej za przedmiot Program POR Sicilia N. — żądanie zapłaty SYSPIN 2006 0029, w której Komisja domaga się „przestrzegania warunków określonych w piśmie komisarza Barniera z dnia 29 lipca 2003 r. w sprawie dopuszczalności wypłaty zaliczek przyznanych w ramach programów pomocy”;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są identyczne jak w sprawie T-345/04, Republika Włoska przeciwko Komisji (1).

(1) Dz.U C 262 z 23.10.2004, str. 55.

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2006 r. — Sachsa Verpackung przeciwko Komisji

(Sprawa T-79/06)

(2006/C 96/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Sachsa Verpackung (Wieda, Niemcy) [Przedstawiciele: adwokaci F. Puel i L. François-Martin]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 lit. k), art. 2 lit. i) i art. 4 pkt 21 decyzji
- ewentualnie zmiana art. 2 lit. i) decyzji i obniżenie kwoty grzywny
- obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005)4634 wersja ostateczna z dnia 30 listopada 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE (sprawa COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe), w której Komisja uznała, że przedsiębiorstwa będące adresatami decyzji, a wśród nich skarżąca, naruszyły art. 81 traktatu WE uczestnicząc w porozumieniach i uzgodnionych praktykach w sektorze plastikowych worków przemysłowych na terytorium Belgii, Niderlandów, Luksemburga, Niemiec, Francji i Hiszpanii. W części decyzji dotyczącej skarżącej Komisja stwierdziła, że skarżąca uczestniczyła w jednolitym i ciągłym naruszeniu i nałożyła na nią grzywnę.

Na poparcie pierwszego i głównego żądania skarżąca przytacza trzy zarzuty.

W pierwszym zarzucie podnosi ona, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie co do stopnia zaangażowania skarżącej w kartel uznając, iż uczestniczyła ona aktywnie w określaniu ogólnych kontyngentów, przydzielaniu klientów i ustalaniu cen.

Drugi zarzut oparty jest na braku uzasadnienia, ponieważ Komisja nie uzasadniła w sposób wymagany prawem udziału skarżącej w podgrupie Niemcy działającej w ramach kartelu.

W trzecim zarzucie skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 23 ust. 2 rozporządzenia WE nr 1/2003⁽¹⁾ oraz art. 15 rozporządzenia nr 17/62⁽²⁾, ponieważ niesłusznie uznała, że skarżąca nie była samodzielnym przedsiębiorstwem i podobnie niesłusznie postanowiła, że Grupa Gascogne — spółka dominująca — powinna być razem z nią solidarnie odpowiedzialna za zapłatę grzywny. Utrzymuje ona także, że Komisja popełniła błąd przy określeniu części grzywny, która została przypisana

skarżącej za okres, w którym uczestniczyła ona w naruszeniu i która w konsekwencji przekroczyła górną granicę 10 % wartości jej obrotu.

Na poparcie żądania przedstawionego tytułem posiłkowym skarżąca podnosi, że Komisja nieprawidłowo wymierzyła kwotę nałożonej grzywny oraz że naruszyła zasadę proporcjonalności błędnie oceniając wagę i czas trwania naruszenia oraz nie uwzględniając istnienia okoliczności łagodzących i współpracy skarżącej w ramach komunikatu w sprawie współpracy⁽³⁾.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, str. 1)

(²) Rozporządzenie Rady EWG nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r. — pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. [81] i [82] Traktatu (Dz.U. 1962, 13, str. 204)

(³) Obwieszczenie Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, str. 3)